

РЕШЕНИЕ

№ 1189

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 01.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10427** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на М. А. О., гражданка на С., ЕГН [ЕГН], с предоставен хуманитарен статут, подадена чрез адв. Г. В., срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/6695 от 30.09.2021г., издадено от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречието ѝ с материалния закон. Не се спори, че Република България няма сключени международни договори със С., в които да е предвидено получаването на семейни помощи за деца, но в случая, според жалбоподателката, изискването на чл. 3, т. 5 ЗСПД е неприложимо. Поддържа се, че по силата на чл. 32, ал. 2 ЗУБ чужденците с предоставен хуманитарен статут имат правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване на територията на Република България. Твърди се, че основанието за отказ – чл. 3, т. 5 ЗСПД противоречи на нормите на Директива 2004/83/ЕО на съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г., които имали директен ефект по отношение на Република България, която е обвързана по отношение на резултата, който следва да бъде постигнат. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от адв. Ж., който поддържа жалбата и моли за отмяна на същата по аргументи, изложени в жалбата.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село,

представяван от юрк. Я., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по мотивите, изложени в самата заповед.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 16989/10.11.2017 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ е предоставен хуманитарен статут на малолетната А. А. А., [дата на раждане] в [населено място], България, гражданка на С.. В Решението е посочено, че бащата на А. А. А. – А. Ю. А., както и майка ѝ – М. А. О. са с предоставен хуманитарен статут.

Жалбоподателката М. А. О. е подала заявление – декларация за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете с трайно увреждане по чл. 8д от ЗСПД № ЗСПД /Д-С-КС/6695/23.09.2021 г. Въз основа на така подаденото заявление директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село е издала процесната Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/6695 от 30.09.2021г., в която е посочено, че семейството не отговаря на условието на чл. 3, т. 5 ЗСПД, тъй като няма сключен международен договор със С., по който Република България е страна.

Заповедта е връчена лично на М. А. О. на 15.10.2021 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 8д ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. В случая не е спорно, че такъв международен договор между Република България и С. действително не е подписан. Не е спорно и че жалбоподателката, както и малолетното ѝ дете, са с предоставен хуманитарен статут. Спорът е как трябва да се третира по ЗСПД чуждите граждани с предоставен хуманитарен статут.

Съгласно чл. 32, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците, чужденците с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Доколкото жалбоподателката и малолетното ѝ дете са чужденци с хуманитарен статут, те могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиване на територията на страната. От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателката фактически постоянно пребивава и отглежда детето си в Република България, има постоянен адрес в [населено място], видно от копие на издадената карта на чужденец с хуманитарен статут на лист 8 от делото, и правното основание за пребиваването е именно предоставената субсидиарна закрила по Закона за убежището

и бежанците. Доколкото чл.3 от ЗСПД, определящ правоимащите за семейни помощи лица, не разглежда чуждите граждани с предоставен хуманитарен статут отделно от чужденците с постоянно пребиваване, следва да бъдат съобразени разпоредбите на приложимото общностно право. В тази връзка релевантни са разпоредбите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право. Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им. Наред с това, в чл.29, § 2 от Директивата е предвидена възможност чрез дерогация държавите членки да могат да ограничат социалните помощи за лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за техните граждани. Не се установява Република България да е заявила подобна дерогация. Същевременно, видно от т.45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност да се ограничават. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. С оглед на това и още повече при положение, че България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут, постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 8д от ЗСПД се явява незаконосъобразен поради несъответствие с нормите на Директива 2011/95/ЕС. Оспорената заповед следва да се отмени и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. О. Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/6695 от 30.09.2021г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: